

“मीठे बच्चे- तिमीसँग मनमनाभव र मध्याजीभवका तीक्ष्ण बाण छन्, यिनै बाणबाट तिमीले मायामाथि विजय प्राप्त गर्न सक्छौ ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूलाई कुन आधारमा बाबाको मदत मिल्छ ? बच्चाहरूले बाबालाई कुन रूपमा आभार व्यक्त गर्छन् ?

उत्तर:- जुन बच्चाहरूले बाबालाई जति प्यारले याद गर्छन् उति बाबाको मदत मिल्छ । प्रेमपूर्वक कुरा गर । आफ्नो सम्बन्ध ठीक राख, श्रीमत्तमा चलिरह्यौ भने बाबाले मदत गरिरहनुहुन्छ । बच्चाहरूले बाबाप्रति आभार व्यक्त गर्छन्- बाबा हजुर परमधामबाट आएर हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ, हजुरबाट हामीलाई कति सुख मिल्छ । प्यारमा आँसु पनि आउँछ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूका सबैभन्दा प्रिय हुन्छन् माता-पिता । र, माता-पितालाई फेरि बच्चाहरू धेरै प्रिय हुन्छन् । बाबा जसलाई त्वमेव माताश्च पिता भन्दछन् । लौकिक माता-पितालाई त कसैले यसरी भन्न सक्दैनन् । यो महिमा अवश्य पनि हो, तर कसको हो- यो कसैले जान्दैन । यदि जानेका भए त्यहाँ धेरैलाई लिएर जाने थिए । तर ड्रामाको भावी नै यस्तै छ । जब ड्रामा पूरा हुन्छ अनि मात्र आउँछन् । पहिला बोलेर (टकी) नाटक खेल्थे । नाटक पूरा भएपछि सबै कलाकारहरू स्टेजमा आएर उभिन्थे । यो पनि बेहदको ठूलो नाटक हो । यो पनि सारा बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनुपर्छ- सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग । यो सारा सृष्टिको चक्र हो । यस्तो होइन मूलवतन, सूक्ष्मवतनमा चक्र घुम्छ । सृष्टिको चक्र यहाँ नै घुम्छ ।

गायन पनि गरिन्छ- एकोअंकार सतनाम... । यो महिमा कसको हो ? गर्न त ग्रन्थमा पनि सिक्खहरूले महिमा गर्छन् । गुरुनानक उवाच... तर एकोअंकार यो त उहाँ एक निराकार परमात्माको नै महिमा हो तर उनीहरूले परमात्माको महिमालाई बिर्सिएर गुरुनानकको महिमा गर्न लाग्छन् । सतगुरु पनि नानकलाई सम्भन्छन् । वास्तवमा सृष्टिभरी जति पनि महिमा हुन्छ उहाँ एकोको नै हो, अरू कसैको महिमा हुँदै होइन । अहिले हेर, ब्रह्मामा यदि बाबाले प्रवेश नगरेको भए यी कौडीतुल्य हुन्थे । अहिले तिमी परमपिता परमात्माद्वारा कौडीतुल्यबाट हीरातुल्य बन्दैछौ । अहिले छ पतित दुनियाँ, ब्रह्माको रात्रि । पतित दुनियाँमा जब बाबा आउनुहुन्छ र उहाँलाई चिन्छन् तब उहाँमाथि समर्पित हुन्छन् । आजको दुनियाँमा त बच्चाहरू पनि धुन्धकारी बन्छन् । देवताहरू कति असल थिए, अहिले पुनर्जन्म लिँदा लिँदा तमोप्रधान बनेका छन् । सन्यासी पनि पहिला धेरै असल थिए, पवित्र थिए । भारतलाई मदत दिन्थे । यदि पवित्रता नहुने भए काम चितामा जल्थे । सत्ययुगमा काम कटारी हुँदैन । यस कलियुगमा सबै काम चिताको काँडामाथि बसेका छन् । सत्ययुगमा त यस्तो भनिदैन । त्यहाँ यो विष हुँदैन । भन्छन् नि- अमृत छोडेर विष किन खाने ? विकारीलाई नै पतित भनिन्छ । आजकल मनुष्यलाई हेर १०-१२ बच्चा पैदा गर्छन् । कुनै नियमै रहेन । सत्ययुगमा बच्चा जन्मनुभन्दा पहिला नै साक्षात्कार हुन्छ । शरीर छोड्नुभन्दा पहिला पनि साक्षात्कार हुन्छ- मैले यो शरीर छोडेर गएर बच्चा बन्नेछु । एउटा मात्र बच्चा हुन्छ, धेरै होइन । नियम अनुसार चल्छ । वृद्धि त अवश्य पनि हुनु छ । तर त्यहाँ विकार हुँदैन । धेरैले सोध्यो- त्यहाँ जन्म कसरी हुन्छ ? भन्नुपर्छ त्यहाँ योगबलबाट सबै काम हुन्छ । योगबलबाटै हामीले विश्वको राजाई लिन्छौ । बाहुबलबाट विश्वको राजाई मिल्न सक्दैन ।

बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यदि क्रिश्चियनहरू आपसमा मिले भने सारा विश्वमा राज्य गर्न सक्छन् तर आपसमा मिल्दैनन् । नियमले भन्दैन, त्यसैले दुई बिराला आपसका लड्छन्, मख्खन तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ । कृष्णको मुखमा मख्खन देखाइएको छ । यो सृष्टिरूपी मख्खन हो ।

बेहदका बाबाले भन्नुहुन्छ- यो योगबलको लडाईँको शास्त्रमा गायन गरिएको छ, बाहुबलको होइन । उनीहरूले फेरि शास्त्रहरूमा हिंसक लडाईँ देखाइदिएका छन् । त्यससँग हाम्रो केही सम्बन्ध छैन । पाण्डव र कौरवहरूको लडाईँ होइन । यी अनेक धर्महरू ५ हजार वर्ष पहिला पनि थिए, जो आपसमा लडेर विनाश भए । पाण्डवले देवी-देवता धर्मको स्थापना गरे । यो हो योगबल, जसबाट विश्वमा राज्य मिल्छ । मायाजित-जगतजित बन्छन् । सत्ययुगमा माया रावण हुँदैन । त्यहाँ कहाँ रावणको पुत्ला बनाएर जलाउँछन् र ! चित्र कस्ता कस्ता बनाउँछन् । त्यस्तो कुनै दैत्य वा असुर हुँदैन । ५ विकार स्त्रीका हुन् र ५ विकार पुरुषका हुन्, यो पनि बुझ्दैनन् । तिनलाई मिलाएर १० शिर भएको रावण बनाइदिन्छन् जसरी विष्णुका पनि ४ भुजा देखाउँछन् । मनुष्यले त यो सामान्य कुरा पनि बुझ्दैनन् । ठूलो रावण

बनाएर जलाउँछन् । प्यारा बच्चाहरूलाई अहिले बेहदका बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । बाबालाई बच्चाहरू सदैव नम्बरवार प्यारा हुन्छन् । कोही त धेरै प्रिय पनि छन् र कोही कम प्यारा पनि छन् । जति सिकीलधे बच्चा हुन्छ त्यति धेरै प्यार हुन्छ । यहाँ पनि जो सेवामा तत्पर रहन्छ, दयावान छ, उही प्यारो लाग्छ । भक्तिमार्गमा दया माग्छन् नि ! भगवान् दया गर्नुहोस् । म माथि दया गर्नुहोस् (मर्सी अन मी) । तर ड्रामालाई कसैले पनि जान्दैनन् । जब धेरै तमोप्रधान हुन्छन् तब नै बाबाको आउने कार्यक्रम हुन्छ । यस्तो होइन, ईश्वरले जे चाह्यो त्यही गर्न सक्नुहुन्छ वा जब चाह्यो तब आउन सक्नुहुन्छ । यदि यस्तो शक्ति हुने भए फेरि यति गाली किन गर्छन् ? वनवास किन मिल्छ ? यी कुरा धेरै गुप्त छन् । कृष्णलाई त गाली गर्दैनन् । भन्छन् भगवान्ले यसो गर्न सक्नुहुन्छ ! तर विनाश त हुनु नै छ, त्यसैले बचाउने त कुरै हुँदैन । सबैलाई फर्काएर लैजानु छ । स्थापना-विनाश गराउनुहुन्छ भने अवश्य पनि भगवान् हुनुहुन्छ नि । परमपिता परमात्माले स्थापना गर्नुहुन्छ, के को ? मुख्य कुरा तिमीले यही सोध— गीताका भगवान् को हुनुहुन्छ ? सारा दुनियाँ यसमा अल्मलिएको छ । उनीहरूले त मनुष्यको नाम राखिदिएका छन् । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना, त्यसैले भगवान् सिवाय कसैले गर्न सक्दैन । फेरि तिमीले कसरी भन्छौ गीताका भगवान् कृष्ण हुन् भनेर । विनाश र स्थापनाको काम कसको हो ? गीताका भगवान्लाई बिसिँएर गीतालाई नै खण्डन गरिदिएका छन् । यो सबैभन्दा ठूलो भूल हो । अर्को फेरि जगन्नाथपुरीमा देवताहरूका ठूला-ठूला अश्लील चित्र बनाएका छन् । अश्लील चित्र राख्नका लागि सरकारले मनाही गरेको छ । त्यसैले यस विषयमा सम्भाउनुपर्छ । यी मन्दिरहरूको बारेमा कसैको बुद्धिमा यी कुरा आउँदैन । यी कुरा बाबाले नै बसेर सम्भाउनुहुन्छ ।

हेर, बच्चीहरूले कति प्रतिज्ञा पत्र पनि लेख्छन् । रगतबाट पनि लेख्छन् । एउटा कथा पनि छ नि, कृष्णको रगत निस्कियो अनि द्रौपदीले आफ्नो सारी च्यातेर बाँधिदिइन् । यो प्रेम हो नि । तिम्रो प्रेम छ शिवबाबासँग । यिन (ब्रह्मा)को रगत आउन सक्छ, यिनलाई दुःख हुन सक्छ तर शिवबाबालाई कहिल्यै दुःख हुन सक्दैन किनकि उहाँको आफ्नो शरीर त छैन । कृष्णलाई यदि केही भयो भने दुःख लाग्छ नि । त्यसैले उनलाई परमात्मा कसरी भन्न सकिन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ— म दुःख-सुखबाट अलग छु । हो, आएर बच्चाहरूलाई सदा सुखी बनाउँछु । सदा शिव भनी महिमा गरिन्छ । सदा शिव, सुख दाताले भन्नुहुन्छ— मेरा मीठा प्यारा सिकीलधे बच्चाहरू, जो सपुत छन्, ज्ञान धारण गरेर पवित्र रहन्छन्, सच्चा योगी र ज्ञानी छन्, ती मलाई प्यारो लाग्छ । लौकिक पिताका पनि कोही राम्रा, कोही नराम्रा बच्चा हुन्छन् । कोही कुललाई कलंक लगाउनेवाला निस्कन्छन् । धेरै विकारी बन्छन् । यहाँ पनि यस्तै छन् । आश्चर्यवत् बच्चा बनन्ती, सुनन्ती, कथन्ती फिर फारकती देवन्ती... । त्यसैले नै निश्चय पत्र लेखाइन्छ । अनि त्यो लिखत फेरि सामुन्ने दिइन्छ । रगतबाट पनि लेखेर दिन्छन् । रगतबाट लेखेर प्रतिज्ञा गर्छन् । अचेल त कसम पनि खान्छन् । तर त्यो हो भुटो कसम । ईश्वरलाई हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ भनेर बुझ्नु अर्थात् यो पनि ईश्वर हो, म पनि ईश्वर हुँ भन्ने कसम खाएका हुन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमी यथार्थमा हाजिर-नाजिरको अर्थ जान्दछौ । बाबाले यी आँखारूपी झ्यालबाट हेर्नुहुन्छ । यो पराइको शरीर हो । भाडामा लिइएको हो । बाबा भाडामा बस्नुभएको छ । भवनलाई काममा प्रयोग गरिन्छ नि । त्यसैले बाबाले भन्नुहुन्छ— मैले यो शरीरलाई काममा लगाउँछु । बाबाले यी झ्याल (आँखा) बाट हेर्नुहुन्छ । हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ । आत्माले अवश्य पनि इन्द्रियहरूबाटै काम लिन्छ नि । तर म आएको छु भने अवश्य नै सुनाउनेछु । इन्द्रियहरू प्रयोग गरेपछि भाडा पनि अवश्य दिनुपर्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरू नर्कलाई स्वर्ग बनाउनेवाला हो । तिमी प्रकाश दिनेवाला, जागृत गर्नेवाला हो । अरू त कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन् । तिमी माताहरूले जगाउँछौ, स्वर्गको मालिक बनाउँछौ । यसमा धेरै संख्या माताहरूको छ, त्यसैले वन्दे मातरम् भनिन्छ । भीष्म पितामह आदिलाई पनि तिमीले नै बाण मारेका हो । मनमनाभव, मध्याजी भवको बाण कति सहज छ । यिनै बाणबाट तिमीले मायामाथि विजय प्राप्त गर्छौ । तिमीलाई एक बाबाको याद, एकको श्रीमत्तमा नै चल्लु छ । बाबाले तिमीलाई यस्तो श्रेष्ठ कर्म सिकाउनुहुन्छ, जो २१ जन्म दुःख भोग्नु पर्दैन । तिमी सदा स्वस्थ-सदा सम्पन्न बन्छौ । कैयौं पटक तिमी स्वर्गका मालिक बनेका हो । राज्य लियौ अनि गुमायौ । तिमी ब्राह्मण कुल भूषणहरूले नै हीरो-हीरोइनको पार्ट खेल्छौ । ड्रामामा सबैभन्दा उच्च पार्ट तिमी बच्चाहरूको छ । त्यसैले यस्तो उच्च बनाउनेवाला बाबासँग धेरै लव (प्यार) हुनु पर्छ । बाबा हजुरले कमाल गर्नुहुन्छ । न मन, न चित्त, हामीलाई कहाँ थाहा थियो, म नै नारायण थिएँ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी नै नारायण अथवा लक्ष्मी

देवी-देवता थियौ फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा असुर बनेका छौ । अहिले फेरि पुरुषार्थ गरेर वर्सा लेऊ । जति जसले पुरुषार्थ गर्छ त्यति साक्षात्कार भइरहन्छ ।

राजयोग एक बाबाले नै सिकाउनुभएको थियो । सच्चा-सच्चा सहज राजयोग त तिमीले अहिले सिकाउन सक्छौ । तिम्रो कर्तव्य हो सबैलाई बाबाको परिचय दिनु । सबै अनाथ बनेका छन् । यी कुरा पनि कल्प पहिलाका कराडौँमा कसैले मात्र बुझ्दछन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— सारा दुनियाँमा महान् मूर्ख देख्नु छ भने यहाँ हेर । बाबा, जसबाट २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई पनि छोडिदिन्छन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । अहिले तिमी स्वयम् ईश्वरका सन्तान हो । फेरि देवता, वैश्य, शूद्रका सन्तान बनेछौ । अहिले आसुरी सन्तानबाट ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ । बाबाले परमधामबाट आएर पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ, त्यसैले कति आभार व्यक्त गर्नुपर्छ । भक्तिमार्गमा पनि आभार व्यक्त गरिरहन्छन् । दुःखमा कहाँ आभार मान्छन् र ! अहिले तिमीलाई कति सुख मिलेको छ त्यसैले बाबासँग धेरै प्यार हुनुपर्छ । हामीले बाबासँग प्यारले कुरा गर्नु भन्ने अवश्य सुन्नुहुन्छ । सम्बन्ध (कनेक्शन) छ नि । अमृतवेला उठेर बाबासँग कुरा गर्नुपर्छ । बाबाले आफ्नो अनुभव बताइरहन्छन् । मैले धेरै याद गर्छु । बाबाको यादमा आँसु पनि आउँछ । म के थिएँ, बाबाले के बनाइदिनुभयो— तत्त्वम् । तिमी पनि त्यही बन्छौ । योगमा रहनेहरूलाई बाबाले मदत पनि दिनुहुन्छ । आफैँ आँखा खुल्छ । खाट हल्लिन्छ । बाबाले धेरैलाई उठाउनुहुन्छ । बेहदका बाबाले कति दया गर्नुहुन्छ । तिमी यहाँ किन आएका हो ? भन्दछौ— बाबा भविष्यमा श्री नारायणलाई वरण गर्ने शिक्षा लिन आएका होँ अथवा लक्ष्मीलाई वरण गर्नका लागि यो परीक्षा पास गरिरहेका छौ । कति अनौठो विद्यालय छ । कति अद्भुत कुरा छन् । सबैभन्दा ठूलो विश्वविद्यालय हो । तर ईश्वरीय विश्वविद्यालय नाम राख्न दिँदैनन् । एक दिन अवश्य मान्नेछन् । आइरहन्छन् । अवश्य भन्नेछन् कति ठूलो विश्वविद्यालय हो । बाबाले त आफ्नो नयनमा राखेर तिमीलाई पढाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— तिमीलाई स्वर्गमा पुर्‍याइदिन्छु । त्यसैले यस्ता बाबासँग कति कुरा गर्नुपर्छ । फेरि बाबाले धेरै मदत गर्नुहुन्छ । जो बोल्न सक्दैन, उसको ताला खोलिदिनुहुन्छ । रातमा याद गर्दा धेरै मजा आउँछ । बाबाले आफ्नो अनुभव बताउँछन् । मैले कसरी कुरा गर्छु, अमृतवेला ।

बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— होशियार रहने गर । कुललाई कलंकित नगर । ५ विकार दान दिएर फेरि फिर्ता नलेऊ । अच्छा !

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको प्रिय बन्नका लागि दयावान् बनेर सेवामा तत्पर रहनु छ । सपूत, आज्ञाकारी बनेर सच्चा योगी वा ज्ञानी बन्नु छ ।
- २) अमृतवेला उठेर बाबासँग धेरै मीठो-मीठो कुरा गर्नु छ, बाबाको आभारी मान्नु छ । बाबाको मदतको अनुभव गर्नका लागि परमप्रिय बाबालाई धेरै प्यारसँग याद गर्नु छ ।

वरदानः— सदा उमंग-उत्साहमा रहेर मनैदेखि खुशीको गीत गाउने अविनाशी भाग्यमानी भव

तिमी भाग्यमानी बच्चाहरूले अविनाशी विधिबाट अविनाशी सिद्धि प्राप्त गर्छौ । तिम्रो मनबाट सदा वाह-वाहको, खुशीको गीत बजिरहन्छ । वाह बाबा ! वाह तकदिर ! वाह प्यारो परिवार ! वाह संगमको सुन्दर समय ! हरेक कर्म वाह-वाह छ, त्यसैले तिमी अविनाशी भाग्यमानी हो । तिम्रो मनमा कहिल्यै पनि ‘किन’, ‘म’ भन्ने शब्द आउन सक्दैनन् । किन को सट्टा वाह-वाह र म को सट्टा बाबा-बाबा शब्द नै याद आउँछ ।

स्लोगनः— जे संकल्प गर्छौ त्यसलाई अविनाशी सरकारको छाप लगाइदियौ भने अटल रहनेछौ ।